

Garfield byl na svoje narozeniny tak natěšený, že ani nemohl dospat. Toho rána mu dokonce ani nevadilo vstát z postele.

„Tak jo, milé narozeniny,“ prohlásil, sotva vykoukl zpod přikrývky, „čekal jsem na vás celý rok, takže bych vám radil, abyste byly naprosto perfektní.“

A Garfield si hned začal představovat všechnu zábavu, která na něho ten den čeká. Určitě pro něj uspořádají velkou oslavu se spoustou dárků a koláčků a zmrzliny a lasagní... ba ne, spousta je pro něj málo, dostane ještě víc dárků a víc lasagní.

„Bude to můj velký den,“ pomyslel si. „Takže bych se na něj měl pořádně vyspat.“ A přetáhl si peřinu přes hlavu.

Když se po několika hodinách vydatného spánku opět probudil, rozhodl se, že počká v posteli, dokud mu jeho páníček Jon nepřinese slavnostní narozeninovou snídani. Jenže Jon pořád nešel, a tak Garfield usoudil, že se po něm přece jen půjde podívat.

S hrůzou zjistil, že Jon si místo přípravy jídla pro oslavence klidně vyspává, jako by se nechumelilo.

„Já chci svoji narozeninovou snídani,“ zatahal ho Garfield za paži. „Hmmmmmm,“ odbroukl Jon.

„Chci svoji slavnostní snídani – hned teď,“ dožadoval se Garfield důrazně a rýpnul Jona do ramene. Dočkal se však pouze dalšího nevrlého „hmmmmmmm“.

„NAROZENINOVOU SNÍDANI! HNED!“ ječel Garfield a jal se Jonovi skákat po hlavě.

„BĚŽ PRYČ, GARFIELDE!“ obořil se na něj Jon a schoval si hlavu pod polštář.

„To nám ty narozeniny moc dobře nezačínají,“ pomyslel si kocour a uraženě odkráčel.

Za chvílku narazil na Odieho, který zaujatě žvýkal jakousi starou kost.

„Hej, Odie, starý brachu,“ oslovil ho Garfield s nadějí v hlase, „ty pro mě určitě máš něco výjimečného.“

Odie vypadal zmateně, jako ostatně vždycky. Pak popadl ožuzlanou kost a položil ji Garfieldovi k nohám.

„Fuj,“ odvrátil se Garfield zhnuseně. „To jsi fakt nemusel. Stačilo jenom zaštěkat ‚Hodně štěstí, zdraví‘.“

Odie na něj zíral s vykulenýma očima a vyplazeným jazykem.

„Tak do toho, ty Psí dechu!“ vyzval ho Garfield.

Nato mu Odie s hlasitým mlaskáním olízl celou tvář.

Garfield usoudil, že nechat se poslintat od Odieho není úplně ta pravá narozeninová zábava.

Otráveně se položil na břicho. Přepadla ho taková deprese, že neměl ani chuť na jídlo. Takový příšerný den! Mohlo se snad přihodit ještě něco horšího?

Mohlo. Vedle Garfielda se najednou objevil Nermal, to nejroztomilejší kotě na světě.

„Jsi dneska nějaký skleslý,“ prohlásil Nermal.

„Víš, co je dneska za den?“ zeptal se ho Garfield.

„Den jako stvořený k tomu, abych tě otravoval svou rozkošnou přítomností,“ zapředlo kotě.

„To je ale škoda, že tu nemůžeš zůstat,“ pravil Garfield sladce. Vrhla se na překvapeného Nermala, stočila ho do kuličky a vyhodila ho otevřeným oknem ven.

Alespoň nějaká zábava, pomyslel si potom škodolibě.

